

HET LIED DER ZEE.

De zee zingt zacht haar avondlied,
De zonne zendt haar stervensgroet
en tint de zee met gouden gloed,
die ze over 't golvend water giet.

Als langzaam 't schemerlicht vervliet
en somber duister nader spoedt,
verstomt toch aan der duinen voet
de droeve zang der zee nog niet:

een nimmereindend lied van smart,
dat vraagt en nergens antwoord krijgt,
dat ruischend klaagt en bruisend dreigt.

Zoo weent het felbewogen hart,
dat twijf'ensmoë naar ruste hijgt,
die 't slechts aan Jezus borst verkrijgt.

H. W. AALDERS.

AAN ZEE EN DUIN.

Fel brandt de zon op dorre duinentoppen;
het blanke zand blinkt in het helle licht
en van het duin een machtig vergezicht
van blauwe zee met witte golvenkoppen.

In 't wijde West drijven wat wolkenveeren;
een visscherschuit op 't rustloos wieg'lend nat,
den steven door het vlokkig schuim bespat
en meeuwen, die langs 't golvend water scheren,

en over duin en dal en over strand en baren
koepelt de wijde, diep-azuren lucht;
een koele zetwind, als der golven zucht,
komt lavend over 't heete duinzand varen.

Hier rust ik uit van 't immer jagend leven
en toeft mijn ziel in mijmerend gedroom
en haakt naar 't levenslicht. O, Jezus koom'
Uw Heil'ge Geest mij zielsverkwikking geven!

H. W. AALDERS.

Karel IX en de Bartholomeüsnacht.

Parijs ging blijde, feestelijke dagen tegemoet. Er wachtte een koninklijke bruiloft. De Protestantsche koning Hendrik van Navarre zou huwen met de zuster van koning Karel IX.

Het was nu vrede met de Hugenoten; zij mochten zich weer in 's konings gunst verheugen. En elken schroom ter zijde stellend, verschenen hun leiders in de hoofdstad.

Admiraal de Coligny bevond zich onder de gasten. Hij had andere dagen gekend; hij had tot de vogelvrij verklaarden behoord.

Doch dat was voorbij; de koning had hem met een opmerkelijke hartelijkheid ontvangen, en verklaard, dat dit uur tot de gelukkigste zijns levens behoorde.

Coligny koesterde er groote verwachtingen van. De geloofsgenooten in de Nederlanden streden met onovertroffen heldenmoed tegen de Spaansche overmacht, en deze opstond kon Frankrijk slechts winst brengen.

De Fransche staat behoefde niet eens hulp te verleen. De Hugenoten zouden daarvoor zorgen, zooals zij trouwens aan Willem van Oranje hadden beloofd, en Karel IX had niets te doen dan den wissel te innen, die op kosten van Spanje werd afgegeven.

Zoo zagen de Nederlandsche Calvinisten en de Fransche Hugenoten dan met blijde hoop de toekomst tegemoet. Parijs zou Madrid schaakmat houden, en koning Karel zou zijn staat een onberekenbaren dienst bewijzen, door den Nederlandschen opstond te begunstigen.

Toch teekende het gelaat van Parijs voor sommige Hugenoten de laatste dagen iets verontrustends. Er kwamen benden partijgangers binnen de stad, aanhangers der streng Roomsche partij der Guisen — wat hadden zij in Parijs te maken? De Hugenoten waarschuwd hun leiders. Men kon nooit weten, welk verraad er achter de feesten der bruiloft schuilde.

Doch de leiders waren gerust, en admiraal de Coligny was de meest geruste van allen.

Hij bouwde op het woord des konings. En als staatsman was hij er van overtuigd, dat het politieke belang den koning naar de zijde der Hugenoten drong.

Zoo waren de leiders dan argeloos. Zij vermeden zich in zoete droomen van een Fransch bondgenootschap tegen Spanje; doch er zou een vreeselijk ontwaken volgen.

Terwijl de Hugenoten nog waren als de gerusten in Sion, was tot den grooten, afschuwelijken moord reeds besloten. Het plan had de Koningin-Moeder Catharina de Medici reeds lang voor oogen gezweefd; zij wist er haar zoon, Karel IX, toe over te halen, en deze laaghartige huichelaar vond het moordplan der moderne Isebel goed, mits er geen Hugenoot overschoot, die 't hem kon verwijten.

De misleiding werd tot het uiterste oogenblik met een demonische sluwheid voortgezet. Op den Zaterdagavond, die aan den nacht des bloeds vooraf ging, vertoonden de vertrekkende van het Louvre-paleis nog hetzelfde aanzien als de avonden te voren. De koning en de koningin-moeder waren aanwezig. Met een beminnelijken glimlach ontving de koning de huldgingen der Protestantsche edellieden, en hij prees hen als zijn trouwe paladijnen, op wie hij in de ure des gevaars zou kunnen rekenen.

Een paar uren later gilden de noodklokken van Parijs, en werd de jacht op de Hugenoten geopend. De straten werden door kettingen afgesloten, opdat het edele wild niet kon ontsnappen; admiraal de Coligny viel als een der eerste slachtoffers, en koning Karel IX schoot van het balkon van het Louvre zijn onderdanen neer, die op zijn woord hadden vertrouwd.

De hel was losgebroken. Het was de ure van Satan. De morgen schemerde, maar hij bracht geen verademing. Parijs werd dronken van het bloed van Gods heiligen; de groote moord plantte zich voort naar de provincie, en het